

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 79/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. Z., B., a Ing. J. K., B., zastúpených advokátom JUDr. A. S., D., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S/6/2010 a jeho rozsudkom zo 17. augusta 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. Z. a Ing. J. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2011 doručená sťažnosť Ľ. Z., B., a Ing. J. K., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. A. S., D., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S/6/2010 a jeho rozsudkom zo 17. augusta 2011.

Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na rozsudok č. k. 21 S/6/2010-116 zo 17. augusta 2011, ktorým krajský súd zamietol návrh sťažovateľov, ktorým sa domáhali ochrany pred nezákonným zásahom Obvodného pozemkového úradu L. (ďalej len „pozemkový úrad“) a Správy katastra L. (ďalej len „správa katastra“).

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia uviedli:

„Už v samotnom žalobnom návrhu sme poukazovali na to, že postup Obvodného pozemkového úradu L., ako aj Správy katastra L. bol v hrubom rozpore s čl. 20 Ústavy SR zaručujúcom vlastnícke právo ako jedno zo základných ľudských práv a slobôd. Sťažovatelia... nemali možnosť sa vyjadriť pred plánovanou opravou výmer a hraníc KN-E parciel v k. ú. B. v ich spoluvlastníctve a prípadne pripomienkovať túto zmenu, bez ich vedomia a súhlasu bol podaný na Správu katastra L. Obvodným pozemkovým úradom návrh na opravu chyby vo výmerách a hraniciach nehnuteľných vecí v ich vlastníctve. Zápisom opravy do KN, sa táto stala záväznou a súčasťou operátu, ktorý eviduje správa katastra. Všetky listiny (zmluvy, verejné listiny, rozhodnutia a pod.) aby boli zapísateľné do KN, príp. aby s povolením vkladu k nim mohli byť spájané právne účinky musia byť v súlade s takto opraveným stavom katastra nehnuteľností.

Tak rozsiahla oprava chyby podľa nášho názoru nemala zákonný podklad a trvalo obmedzila vlastnícke právo jednotlivých spoluvlastníkov bez zákonného podkladu.

Podľa čl. 13, ods. 2 Ústavy SR medze základných práv a slobôd možno ustanoviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom. Vykonaním tejto opravy na podklade metodického usmernenia ÚGKK č. MN 74.20.73.46.30 a Vyhlášky ÚGKK č. 300/2009 Z. z. a obmedzenia vlastníckeho práva na základe týchto noriem nižšej právnej sily (v prípade metodického usmernenia toto nie je právnou normou, keďže tu chýba všeobecná záväznosť) je v príkrom rozpore s čl. 13, ods. 2 a čl. 20, ods. 4 Ústavy SR.

Úmyslom sťažovateľov... nebolo spochybňovať správnosť, resp. nesprávnosť výmer a hraníc KN-E parciel tak ako to uviedol porušovateľ, ale preskúmať zákonnosť postupu Obvodného pozemkového úradu L. a Správy katastra L. pri predmetnej oprave výmer a

hraníc týchto pozemkov, najmä s poukazom na to, že samotní vlastníci, resp. ani predstavitelia združenia vlastníkov vytvorenom podľa zákona č. 330/1991 Zb. neboli pred samotným podaním návrhu na opravu chyby v KN s týmto oboznámení, nemali možnosť tento návrh pred jeho podaním pripomienkovať, vyjadriť sa k nemu. Požiadavka okrem iných aj sťažovateľov... na porušovateľa teda bola legitímna a oprávnená, pričom všeobecnému súdu takáto právomoc (povinnosť) takýmto návrhom sa zaoberať vyplýva priamo zo zákona.

Taktiež porušovateľ vo svojom rozhodnutí dostatočne nezohľadnil princíp právnej istoty na schválenom a zapísanom registri ROEP po uplynutí 3 ročnej prepadnej lehoty, počas ktorej je možné vykonávať zmeny a opravy v registri, ktoré v tomto prípade boli vykonané až viac ako 10 rokov od zápisu diela ROEP pre k. ú. B. Aj princíp právnej istoty v právnych vzťahoch je významným inštitútom, ktorý zohľadňuje aj judikatúra Ústavného súdu, ako aj Najvyššieho súdu SR.

Uvedený rozsudok porušovateľa je podľa nášho názoru arbitrárny, svojvoľný a nemá podklad v zákone.

Porušovateľ podľa nášho názoru nepreskúmal postup orgánov verejnej správy -Obvodného pozemkového úradu L. a Správy katastra L. dôsledne v intenciách O. s. p., s prihliadnutím najmä na ústavné právo a Ústavu SR ako normu najvyššej právnej sily. Keďže tak neurobil, znemožnil sťažovateľom... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a čl. 6. ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov L. Z. a Ing. J. K. domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46, ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn.: 21S/6/2010-116 zo dňa 17. 08. 2011 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn.: 21S/6/2010-116 zo dňa 17. 08. 2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Žilina na ďalšie konanie.

3. *Krajský súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľom L. Z. a Ing. J. K. trovy konania vo výške 331,97 € vrátane DPH..., ktoré je Krajský súd Žilina povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. A. S. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovateľa namietali porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 21 S/6/2010 a jeho rozsudkom zo 17. augusta 2011.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku č. k. 21 S/6/2010-116 zo 17. augusta 2011 v rámci skúmania prípustnosti návrhu sťažovateľov podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) uviedol:

„Z administratívneho spisu odporcu v rade 1/ súd zistil, že odporca v rade 1/ zverejnil vyhláškou register pôvodného stavu k. ú. B. - časť H., ktorý je súčasťou projektu pozemkových úprav v k. ú. B. na úradnej tabuli Obce B. po dobu 30 dní (vyvesené dňa 01. 12. 2010, zvesené dňa 02. 01. 2011), kde boli navrhovatelia poučení, že proti výpisu z registra pôvodného stavu, ktorý bol každému účastníkovi, ktorého pobyt je známy, doručený do vlastných rúk, je možné podať v zmysle § 10 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. v lehote 30 odo dňa doručenia písomné námietky u Obvodného pozemkového úradu v L.“

V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku krajský súd skúmal samotný postup pozemkového úradu a správy katastra, pričom uviedol:

„Odporca v rade 2/ opravil výmery pozemkov evidovaných v mape určeného operátu neformálnym spôsobom, tj. mimo režim Správneho poriadku.

Napriek tomu, má súd za to, že aj v takýchto prípadoch je nutné zachovávať zásady správneho konania, ktoré prežarujú do celej činnosti orgánov verejnej správy, a to zásadu legality a podľa názoru súdu aj zásadu správy ako služby verejnosti, resp. zásadu súčinnosti s dotknutými osobami, ale tiež vzájomnej spolupráce medzi správnymi orgánmi navzájom.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že odporca v rade 1/ komunikoval v rámci procesu projektových úprav s jeho účastníkmi. Určitý nedostatok možno vidieť v tom, že zámer zmeniť výmery parciel bol prerokovaný na jednaní dňa 21. 10. 2010, ktorého bolo zvolané na podnet zhotoviteľa Projektu pozemkových úprav v k. ú. B. - časť H. Geodetickej kancelárie Ing. E. J. a Ing. M. M. pred zverejnením etapy Registra pôvodného stavu, z dôvodu že v grafickom operáte schváleného registra je posunutá identifikácie a zákres parciel EKN, ktorého výsledkom bola dohoda, že odporca v rade 1/ v spolupráci so

zhotoviteľom požiada Správu katastra o opravu katastrálneho operátu, pričom na tomto jednaní sa nezúčastnil zástupca Združenia účastníkov pozemkových úprav B. - časť H. Následne však odporca v rade 1/ dôvody opravy výmer zdôvodnil (napr. pracovné jednanie dňa 10. 10. 2011, 04. 02. 2010 a 05. 02. 2011).

Podľa názoru súdu konanie odporcu v rade 1/- žiadosť o opravu ani konanie odporcu v rade 2/ - oprava výmer nepredstavujú nezákonný zásah, keďže správne orgány postupovali v súlade so zákonom, pričom § 59 ods. 5 katastrálneho zákona umožňuje opravovať výmery parciel registra evidovaných na mape určeného operátu neformálnym spôsobom - vyhotovením protokolu.

Rovnako sa súd stotožňuje s názorom odporcu v rade 2/, že konanie odporcov malo svoj zákonný podklad vo vyhláske č. 300/2009 Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii aj keď následne odporca v rade 2/ odôvodnil opravu poukazom na § 12 ods. 4 Metodického návodu na vykonávanie geodetických činností pre projekt pozemkových úprav č. MN 74.20.73.46.30.

Podľa § 22 ods. 1 tejto vyhlášky odstránenie chybných a doplnenie chýbajúcich údajov v operáte katastra nehnuteľností zabezpečí správa katastra na základe žiadosti zhotoviteľa projektu pozemkových úprav alebo správneho orgánu.

Odporca v rade 1/ teda nekonal protizákonne, keď odporcu v rade 2/ požiadal o vykonanie opravy, na toto jeho konanie nemožno nahliadať ako na nezákonný zásah.

Odporca v rade 2/ rovnako nekonal protizákonne, keď žiadosti odporcu vyhovel, keď v rámci projektu pozemkových úprav vyšlo najavo, že údaje v katastri nehnuteľností sú v rozpore so skutočnosťou. Bolo by v rozpore s účelom pozemkových úprav, pokiaľ by odporca v rade 1/ ďalej vychádzal z registra pôvodného stavu, ktorý je v rozpore so skutočnými údajmi.

Podľa názoru súdu ustanovenie § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. nemožno považovať za špeciálne vo vzťahu k § 59 katastrálneho zákona, pokiaľ ustanovenie § 22 ods. 1 vyhlášky č. 300/2009 Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii, výslovne umožňuje odstránenie chybných a doplnenie chýbajúcich údajov.

Ust. § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. možno považovať za špeciálne pre ostatné prípady, avšak pre prípady projektu pozemkových úprav je jeho špecialita prelomená.

V prípade pozemkových úprav, ktoré je zložené z viacerých etáp a smeruje k racionálnemu usporiadaniu pozemkového vlastníctva, je záujem na tomto usporiadaní prevažujúci pred právnou istotou garantovanou obmedzením zmeny schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov. Navyše o oprave podľa § 59 katastrálneho zákona sa v zásade rozhoduje rozhodnutím podľa Správneho poriadku.

Súd uznáva, že v danom prípade (neformálne rozhodnutie o oprave z dôvodu, že zhotoviteľ projektu zistil oproti stavu ROEP iné výmery EKN parciel na základe zistenia posunu identifikácie parciel a zakresu parciel) sú možnosti obrany dotknutých vlastníkov znížené ako v prípade ostatných opráv, a záujem na právnej istote (zachovanie stavu ROEP) vystupuje do popredia, avšak súd poukazuje na to, že v rámci viacerých etáp projektu pozemkových úprav môžu dotknutí vlastníci využiť prostriedky obrany, ktoré umožňuje Správny poriadok a zákon č. 330/1991 Zb. a teda záujem na vecne správnom priebehu pozemkových úprav, ktorý bude korešpondovať so skutočnosťou, podľa názoru súdu aj v tomto prípade prevažuje.

Podľa názoru súdu, návrhom na ochranu pre nezákonným zásahom chceli navrhovatelia spochybníť záver odporcu v rade 1/ o posunoch EKN parciel a ich výmere, teda docieľiť, aby nezávislý súd preskúmal výmeru týchto parciel.

Avšak súd v správnom súdnictve nerozhoduje o určení vlastníckeho práva, len v danom prípade konštitutívne rozhoduje, či zásah odporcu v rade 1/ a v rade 2/ bol alebo nebol protizákonný a zakáže naďalej porušovať právo navrhovateľa.

V prípade, že sa navrhovatelia domnievajú, že konaním odporcu v rade 1/ a odporcu v rade 2/ došlo k zásahu do ich vlastníckeho práva, je podľa názoru súdu na mieste určovacia žaloba v civilnom súdnictve, aj napriek tomu, že krajský súd vyslovil záver, že tento zásah nebol nezákonný.“

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, ktorý podľa nich „nepreskúmal postup orgánov verejnej správy... dôsledne v intenciách O. s. p., s prihliadnutím najmä na ústavné právo a Ústavu SR...“. Sťažovatelia poukázali na to, že ich úmyslom „nebolo spochybňovať správnosť, resp. nesprávnosť výmer

a hraníc KN-E parciel, tak ako to uviedol porušovateľ, ale preskúmať zákonnosť postupu... [pozemkového úradu a správy katastra] pri predmetnej oprave výmer a hraníc týchto pozemkov...“. V tejto súvislosti sťažovatelia namietali, že uvedená oprava sa uskutočnila na základe „*metodického usmernenia ÚGKK č. MN 74.20.73.46.30 a Vyhlášky ÚGKK č. 300/2009 Z. z.*“, pred podaním návrhu na opravu chyby v katastri nehnuteľností s ním neboli oboznámení a nemali možnosť sa k nemu vyjadriť, pričom zmena a oprava sa uskutočnila po uplynutí 3-ročnej lehoty, „*počas ktorej je možné vykonávať zmeny a opravy v registri*“.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľov napadnutým rozsudkom krajského súdu vydaným v správnom súdnictve a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ zásahov orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, o ktorom fyzická osoba alebo právnická osoba okrem iných tvrdí, že bol nezákonný a ktorý ju ukrátil na jej právach a právom chránených záujmoch (§ 250v ods. 1 OSP a § 244 ods. 5 OSP v spojení s § 250v ods. 8 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého zásahu orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľov proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Pokiaľ sťažovatelia v súvislosti s napadnutým postupom správy katastra sú toho názoru, že pri úprave výmery relevantných pozemkov došlo k zásahu do ich vlastníckeho práva, jeho ochrany sa môžu domáhať v občianskom súdnom konaní príslušnou žalobou, tak ako to je uvedené aj v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo posúdiť zákonnosť zásahu správy katastra, ktorý vykonal „*opravu písomných aj grafických výmer EKN parciel, ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú navrhovatelia, a ktorej výsledkom bolo poníženie výmery*“,

a to na základe žiadosti pozemkového úradu „o opravu chyby v katastrálnom operáte, a to tak písomných, ako aj grafických výmer parciel registra E v k. ú. B., časť H.“.

Námietky, ktoré sťažovatelia uviedli v sťažnosti, uplatnili aj v návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Krajský súd sa týmito námietkami zaoberal, v odôvodnení svojho rozsudku sa s nimi vysporiadal a svoje právne závery odôvodnil. K námietke sťažovateľov, že nemali možnosť vyjadriť sa k predmetnému návrhu, krajský súd uviedol, že pozemkový úrad zverejnil vyhláškou register pôvodného stavu k. ú. B. – časť H. na úradnej tabuli obce B. po dobu 30 dní s poučením o možnosti podať písomné námietky podľa § 10 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov. Predmetné výpisy boli sťažovateľom doručené do vlastných rúk 6. decembra 2010, pričom Ing. J. K. podal proti nim námietku. Poukázal tiež na nedostatok v postupe pozemkového úradu, ktorý zámer zmeniť výmery parciel prerokoval na konaní 21. októbra 2010, na ktorom sa nezúčastnil zástupca Združenia účastníkov pozemkových úprav B. – časť H. (ďalej len „združenie“). Následne však uvedený zámer zdôvodnil za prítomnosti zástupcu združenia na pracovných konaniach 10. októbra 2011, 4. februára 2011 (v odôvodnení rozsudku 2010, pozn.) a 5. februára 2011. Na základe týchto skutočností krajský súd konštatoval, že pozemkový úrad v rámci procesu projektových úprav komunikoval s jeho účastníkmi, a mali tak možnosť sa k predmetným návrhom vyjadriť.

Ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu je v zásade ústavne akceptovateľný, pretože nie každé procesné pochybenie v postupe orgánu verejnej správy má za následok porušenie práv a právom chránených záujmov účastníkov konania. Krajský súd tento záver primeraným spôsobom odôvodnil, nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený a nie je svojvoľný, teda arbitrárny.

K námietke sťažovateľov, že konanie pozemkového úradu a správy katastra nemalo zákonný podklad, krajský súd uviedol, že postup uvedených orgánov verejnej správy mal

podklad v § 22 ods. 1 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 300/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 300/2009 Z. z.“) a v § 12 ods. 4 Metodického návodu na vykonávanie geodetických činností pre projekt pozemkových úprav č. MN 74.20.73.46.30 Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „metodický návod“). Krajský súd v tejto súvislosti poukázal tiež na § 29 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), ktorý predstavuje zákonný podklad pre postup správy katastra, ktorý vykonal opravu výmery pozemkov v mape určeného operátu neformálnym spôsobom, t. j. mimo režim Správneho poriadku. K námietke sťažovateľov, že krajský súd sa v odôvodnení odvolal na vyhlášku č. 300/2009 Z. z. ako aj metodický návod, ústavný súd uvádza, že tak, ako vyhláška ani metodický návod nemôžu upravovať otázky, ktoré idú nad rámec príslušného zákona. Vyhláška č. 300/2009 Z. z. bola vydaná na základe splnomocňovacieho ustanovenia, a to § 28 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 215/1995 Z. z. o geodézii a kartografii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/1995 Z. z.“), na základe zákonného splnomocnenia upraviť podrobnejšie otázky ustanovené v tomto splnomocňovacom ustanovení. Nedotkla sa právomocí príslušných orgánov verejnej moci ani práv a povinností subjektov práva participujúcich na postupoch podľa zákona č. 215/1995 Z. z., a preto ústavný súd odvolanie na tieto normatívne akty posúdil ako súčasť argumentácie krajského súdu, ktorá nemohla mať vplyv na ústavnoprávnu akceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd preto v nadväznosti na uvedené akceptoval záver krajského súdu, že konanie pozemkového úradu a správy katastra malo svoj zákonný podklad, aj keď vo výpočte právnych predpisov sa odvoláva nielen na zákonné, ale aj iné normatívne akty. Toto konanie preto nie je nezákonným zásahom.

Ústavný súd považuje tento záver za ústavne akceptovateľný a dostatočne odôvodnený. V tejto súvislosti ústavný súd ešte dodáva, že v tomto prípade išlo o vykonanie opravy v rámci projektu pozemkových úprav, keď vyšlo najavo, že údaje v katastri

nehnutelností sú v rozpore so skutočnosťou. Podkladom pre tento postup bolo vyvlastňovacie rozhodnutie č. Výst.-5370-330/1975-K zo 4. mája 1976, ktorými boli nehnuteľnosti v k. ú. B. vyvlastnené pre záplavu vodného diela L., rozhodnutie č. ÚP-2781-336/1979-Na zo 14. novembra 1980, ktorým boli nehnuteľnosti vyvlastnené pre ochranné lesné pásy vodného diela L. a rozhodnutie č. ÚP-1490/336/1981/JUDr. Dž. z 25. mája 1982, ktorými boli nehnuteľnosti vyvlastnené pre preložku cesty. Krajský súd poukázal na vyjadrenie pozemkového úradu, podľa ktorého „[z]hotoviteľ, ktorý spracoval ROEP, parcely identifikoval chybné, preto oprava výmer EKN parciel zapísaných na listoch vlastníctva po ROEP je opodstatnená“. Sťažovatelia tento záver vo svojej sťažnosti nijako nespochybňujú, uviedli, že ich úmyslom „nebolo spochybňovať správnosť, resp. nesprávnosť výmer a hraníc KN-E parciel tak, ako to uviedol porušovateľ, ale preskúmať zákonnosť postupu...“. Je potrebné tiež uviesť, že v tomto prípade nemožno aplikovať čl. 13 ods. 2 ústavy, pretože postupom uvedených orgánov verejnej správy nešlo o taký postup, ktorým by malo dôjsť k úprave medzí základných práv a slobôd. Podstatou postupu pozemkového úradu a správy katastra bolo vykonanie opravy pre rozpor údajov v katastri nehnuteľností so skutočnosťou, čo bolo preukázané citovanými vyvlastňovacími rozhodnutiami, ktorých správnosť sťažovatelia nespochybnili.

K námietke sťažovateľov, že uvedená oprava bola vykonaná po uplynutí 3-ročnej lehoty podľa § 7 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z. z.“), krajský súd uviedol, že § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. nie je špeciálnym k § 59 katastrálneho zákona, pokiaľ § 22 ods. 1 vyhlášky č. 300/2009 Z. z. umožňuje odstránenie chybných a doplnenie chýbajúcich údajov. Uviedol tiež, že záujem na racionálnom usporiadaní pozemkového vlastníctva prevažuje nad právnou istotou vyjadrenou obmedzením zmeny schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov podľa § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. Ústavný súd považuje tento záver krajského súdu za ústavne udržateľný, predstavuje jeden z možných záverov aplikácie príslušných ustanovení katastrálneho zákona a zákona č. 180/1995 Z. z., nie je teda zjavne neodôvodnený.

Krajský súd v namietanom rozsudku primerane odôvodňuje svoje závery, preto ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, jeho závery sú logické a vyplývajú z výkladu platnej právnej úpravy. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení katastrálneho zákona, zákona č. 180/1995 Z. z., vyhlášky č. 300/2009 Z. z. a metodického návodu krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri preskúmaní zákonnosti zásahu pozemkového úradu a správy katastra nie je arbitrárny, je v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi s tým, že krajský súd svoje závery primerane odôvodnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu (prípadne porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom a rozhodnutím krajského súdu.

Z uvedených dôvodov je sťažnosť sťažovateľov zjavne neopodstatnená pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2012